

Vlado je zmajal z rameni: „Mogoče, da je res tako . . . Mogoče tudi, da bi človeku, če bi mogel premagati ta stud, celo ugajalo tam sredi vsega tega, kar imenujete — življenje. Toda povej mi: čemu naj vlačim samega sebe za lase v gnojnico, če me je voz zagnal daleč proč od nje?“

„Zakaj? Zato, ker ne moreš ubežati in je smešno, da se braniš. Kakor medved, ki mu stavijo z veje viseč hlod na plot, da se zakadi vanj in ga odbija s tacami, dokler mu ne razčesne čepinje. Tako, vidiš, so vas nahujskali na življenje oni, ki so vam napolnili z malodušnostjo, nevero, mržnjo do vrha srce. In tako se vas je prijelo tudi drugega za drugim to enostrano in omejeno sovraštvo do vseh ljudi, ki bodisi morajo, bodisi hočejo živeti. Toda, čakajte: pride dan, ko boste morali mednje, in potem glejte, kako vam bo!“

„Nikoli!“ je vzkliknil Vlado pri teh besedah strastno in se stresel: „Rajši poginem! Ne, jaz bi ne mogel!“

Stresel se je zopet in bežal naglo s kota v kot, kakor bi hotel uteči že sami misli.

Stanko ga je opazoval dolgo časa pol srdito, pol veselo in se potem glasno zasmel:

„To so naredili torej iz tebe! Veš, kako se mi zdi? Kakor da si skočil baš zdaj iz katere svojih knjig tam, ki ti leže na mizi in ki so zdaj tvoje življenje. Ker pa življenje ni tvoja knjiga, v kateri si eden izmed junakov, se zelo bojim, da svoje vloge ne boš mogel doigrati s tisto lahkoto in spretnostjo, kakor jo igraš tam, če ne spoznaš še pravočasno, kod hodiš, in zaideš potem iz svoje vloge ter postaneš slednjič celo zopet resničen človek!“

Pokimal je malomarno v pozdrav in odšel iz Vladove sobe.

(Dalje prihodnjič.)

Mrtve moje so oči . . .

Ko na večer	Meglice v mojih
nebroj zvezd	so očeh
po nebu noč	in jokam se
nam pripelja,	po mladih dneh —
zakaj tedaj	A zvezdic zlatih,
kakor nekđaj	jasnih ni —
ne vidim	ah, mrtve moje
zvezd nebesnih? —	so oči

Adolf Robida.